

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Vörös jelzés a fülkében**

1. Vörös jelzés a fülkében

Dorothea

Az őrszem nehéz csizmáinak kopogása lassan elenyészett a folyosó visszhangjában, de a tizennégyes fülke levegője fojtogatóbb maradt, mint bármikor. A falra szerelt kontrollámpa vörös fénye ritmikusan vibrált: a dinamóterem hálózata a kritikus túlterhelés szélén ingadozott. Egyetlen meggondolatlan mozdulat, és az egész szektor áramköre megszakad.

– Meddig akarod ezt még csinálni, nagy? – csattant fel Alinda, mire a feszültség azonnal szikrázni kezdett a szűk cellában. A lány meggondolatlan, hirtelen dühvel rántotta meg a fogantyút, fittyet hányva a műszerek éles sípolására. – Torkig vagyok a meseidővel! A te csendes megadásod meg a réges-régi emlékeid nem védenek meg minket a wattmérőtől! Megint túlterheltük a rendszert, és ha János nem veszi át a terhet, az őrszem most a celláig kísér minket!

– Alinda, halkan! – lépett közelebb János-g534, de szemeiben nem feddés, hanem őszinte aggodalom és féltés bujkált. A fiú homlokáról patakokban folyt az izzadság, miközben a saját lendkerekére terelt plusz feszültséget próbálta kiegyenlíteni. – A hálózat nem bír el több kiugrást. Ha a biztosítékok leoldanak, a kolónia teljes szektora sötétbe borul, és azt nem magyarázzuk ki.

– Hát boruljon! – sziszegte Alinda, bár a szavai mögött ott rejkőzött a rettegés. – Nem bírom nézni, ahogy belehal a tehetetlenségbe!

A nagymama kiszáradt, remegő kézzel nyúlt a lány felé, szemeiben nem harag, csak mély, elnyűhetetlen szomorúság ült. A túlterhelt hálózat zúgása felerősödött a betonfalak között, figyelmeztetve őket, hogy a kolónia nem tűri a lázadó indulatokat.